

เรื่องราวความรักของฉัน เกิดขึ้นเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ รู้เพียงแต่ว่า ในสมุดบันทึกประจำวัน ของฉันมีชื่อเขา ตั้งแต่วันมอบตัวทีเดียว คงเพราะความบังเอิญที่ทำให้เราสองคน มักจะได้ทำอะไรด้วยกันเสมอ ได้เล่นละครด้วยกัน ได้นั่งคู่กันในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ หรือแม้กระทั่ง ไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยครั้ง... แต่เรากลับไม่ได้ใกล้ชิดกันเท่าที่ควร ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมจนวันหนึ่ง “มีน” ยากวาดรูปเธอ เราสอนให้ก็ได้นะ” นี่แหละ ประโยคสำคัญ ที่ทำให้เราสองคน ได้มีโอกาสใกล้ชิดกันมากขึ้น เขารับกระวีกระวาด ไปหากระดาด กับดินสอมาวางไว้ตรงหน้าฉัน ไม่รู้ว่าวิญญูณครุ ไปสิงอยู่กับชายคนไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน เขาลากเส้นเป็นตัวอย่าง แล้วให้ฉันลองทำตามไปซำๆ ลมที่พัดแรงทำให้ผมของฉันทปลิวจนยุ่งไปหมด “ขอโทษนะ” เขาพูดแล้วเอื้อมมือ มาหยิบปอยผมของฉัน ที่ปลิวเพื่อหนีหูของฉันทไว้อย่างดี “ขอบคุณนะเฟิร์ส” ฉันทพูดเขินๆ ไปหน้ากลายเป็นสีแดงระเรื่อ เขายิ้มบางๆ เหมือนกับจะบอกว่าไม่เป็นไร หลังจากทนนั่งดูฉันทลากเส้นที่ดูไม่ได้เอาเสียเลย มาเป็นเวลานาน เขาก็ลุกขึ้นยืนบิดขี้เกียจ แล้วส่ายหน้าไปมาอย่างหดหู “แยกที่เราตอนฝึกวาดใหม่ๆซะอีก” เขาทำท่าทางเหมือนครุที่กำลังดุนักเรียนอยู่ยังงี้ “ก็คนมันไม่เก่งนี่นา ไม่ต้องสอนก็ได้นะ” ฉันทบ่นเบาๆ แล้ววางดินสอลงแรงๆ “เอาเหอะฝึกต่อไปละกันซะ วาดรูปนะไม่ยากหรอก ถ้ามีคนสอนดีๆอย่างเรา” เขาบอกยิ้มๆ ฉันทส่ายหน้ากับความหลงตัวเองของเขา... หงต้วเองจริงๆนะนายเฟิร์สจอมเก๊ก เราสนิทกันมากขึ้นทุกทีสนิทท่ามกลาง เสียงแหวและวิพากษ์วิจารณ์ ของเพื่อนที่ไม่เว้นแม้แต่ในคาบเรียน “สวีทกันจังเลยคู่นี้” เสียงเพื่อนๆที่ดัง มาจากด้านหลังห้อง ทำให้ฉันทต้องวางดินสอลงอายๆ “เฮ้ย! เธออย่าแซวซิ เราไม่ได้คิดอะไรอย่างนั้นสักหน่อย” เฟิร์สแก้ตัวให้ เพื่อนๆทำสีหน้าไม่เชื่อ แต่พอเห็นหน้าตาเธอเรื่องของฉัน ก็เลยจำใจต้องสงบปากสงบคำ แล้วเดินหนีไปคุยกันที่อื่นแทน “ช่างเขาเหอะ” ฉันทพูดเบาๆ แล้วก้มหน้าก้มตาวาดรูปต่อไป “มีน...เรามีอะไรจะบอก” เขาพูดทำทางเขินๆ “อารายเธออออ” ฉันทยกหน้าขึ้นมองแล้วพูดลากเสียงยาว “เราชอบผู้หญิงคนหนึ่งนะ” สีหน้าอายๆของเธอ ทำให้ฉันทแอบหัวง้อยู่ลึกๆ ว่านี่คงจะเป็นวิธีการบอกรักทางอ้อมของเธอ แต่.... “คนนั้นไง” ว่าแล้วเขาก็ชี้ไปที่เพื่อนร่วมสถาบัน คนหนึ่งที่หน้าตา น่ารักน่าเอ็นดู ฉันทหันไปยิ้มล้อ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ทำไมไม่รู้สึกเสียใจอะไรเลยจนคิดเดียว อาจจะเป็นเพราะว่า ฉันทไม่เคยหวังให้เขามารัก แคร้สึกรักเขาอยู่ฝ่ายเดียวก็พอ เสียงออกดอกเวลาเลิกเรียนดังขึ้น ฉันทวางดินสอลงโดยอัตโนมัติ “เรากลับแล้วนะ” ฉันทบอกเขา “ขอบคุณสำหรับการสอนวาดรูปและทุกอย่างอย่างนะ” “มีนพูดเหมือนสั่งลาเลย” เขาพูดติดตลก “อย่างกับเราจะไม่ได้ออนกันอีกอย่างนั้นแหละ” “ใครจะไปรู้ละ ชีวิตมันไม่แน่นอนเฟิร์ส” ฉันทพูดที่เล่นที่จริง แล้วเดินไปปิดกระจกและประตูห้องเรียน เขาเดินมาช่วยอีกแรงหนึ่ง “วันเสาร์เจอกันที่เรียนพิเศษแล้วกันนะ บ้ายบาย” เขาบอกแล้วโบกมือให้ ฉันทยิ้มรับแล้วโบกมือตอบไป “กลับบ้านดีๆนะจะหนูมีน” เสียงตะโกนของเขาที่ดังตามหลังมา ทำให้ฉันทแอบ อมยิ้มบางอย่างมีความสุข ฉันทนั่งคิดถึงเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้น ระหว่างฉันทกับเขา นับตั้งแต่วันแรก ที่รู้จักกันตลอดเส้น ทางกลับบ้าน ไม่เคยคิดเลย ว่าผู้ชายที่แสนจะธรรมดา คนนี้จะกลายมาเป็น คนสำคัญของหัวใจ ถึงจะรู้ว่าเขา มีคนที่เขาชอบอยู่แล้ว แต่นั่นก็ไม่ใช่ใครสักคน เพราะฉันทก็ยังมีความสุข ที่จะรักเขา ที่จะได้เห็นรอยยิ้ม ได้ยินเสียงหัวเราะของเขา มันเป็นเรื่องที่ดีที่สุดสำหรับฉันทคนนั้นแล้ว ฉันทหยิบภาพเหมือนของฉันท ที่เขาวาดให้ตอนวันเกิดขึ้นมาดู “สุขสันต์วันเกิดนะครับ” ฉันทยังจำเสียงใสๆของเขาที่บอกตอนเช้าตรู่ในวันสำคัญของฉันท “มีความสุขมากนะครับมีน” รอยยิ้มจริงใจของเขา ในวันนี้ยังบันทึกอยู่ในความทรงจำของฉันทเสมอมา...ไม่เคยลบเลือน “โครมมมมมม!!!!!!” เสียงดังขึ้นที่ถนนสายหนึ่ง บรรดาไทยมุง ต่างพากันมามุงดูเหตุการณ์รถคว่ำ ร่างของหญิงสาวคนหนึ่ง ถูกหามออกมา กระดาดวาดเขียนตกลงมาจากมือ ที่เปียกชุ่มไปด้วยเลือดของเธอ ชายแก่คนหนึ่งหยิบขึ้นมาดู เห็นหยดเลือด เปรอะไปทั่วแผ่นกระดาดนั้น แต่ก็พอจะมองเห็นลางๆ ว่าเป็นภาพวาดของหญิงสาว ที่กำลังยิ้มสดใสในชุดนักเรียน โรงเรียนมัธยมปลายชื่อดัง มีลายมือที่เขียนไว้ใต้ภาพอย่างสวยงามว่า “เพียงความทรงจำ...เฟิร์ส” ชายแก่คนนั้น หิงภาพไว้ที่เดิม อย่างไม่มีใครสนใจใยดีนัก ลมเริ่มพัดกระหน่ำแรง ขึ้นเรื่อยๆ จนทำให้กระดาดแผ่นนั้น ปลิวตกลงไปบริเวณลำคลอง ริมถนน และค่อยๆจมหายลงไปใต้ผิวน้ำนั้น ผมได้สมุดเล่มนี้มา จากเพื่อนสนิทของเธอ... ผมเลยขอเขียนเรื่องนี้ ให้จบด้วยมือของผมแทน เมื่อเช้าวันเสาร์ที่ผ่านมา ผมไปเรียนพิเศษ ก็นึกแปลกใจอยู่ตะหงิดๆ ว่าทำไมเธอถึงไม่มาเรียน เพราะปกติเธอไม่มีใคร จะชอบหยุดเรียนนัก ก็บังเอิญ ผมไปพบเพื่อนสนิทของเธอ เข้าพอดิบพอดี “เฟิร์ส...รู้อะไรหรือยัง” เขากถาม ผมทันทีที่พบกัน สีหน้าของเขามีแววเศร้าๆ ปรากฏอยู่ ตาคู่ควมแดงผิดปกติ “ยังครับ มีนทำไมเธอ” ผมถามยิ้มๆ เธอก็กังไม่สบาย แต่อาจจะหนักหน่อย ถึงยอมขาดเรียนวันนี้...ผมคิด “มีนรถคว่ำ ตอนนี้อยู่ห้อง ICU โรงพยาบาล.....” เขาบอก ผมอึ้งไปสักพักใหญ่ๆ พอได้สติอีกทีก็ มายืนอยู่หน้าห้อง ICU โรงพยาบาล แห่งหนึ่งข้างๆ เพื่อนสนิทของเธอคนเดิม เขาจัดการเป็นธุระ ไล่ถามพยาบาล ถึงเตียงของเธอ เพราะไม่เห็นเธออยู่ที่เตียงเดิม “เสียใจด้วยนะ คุณมีนาหัวใจล้มเหลวเมื่อ 15 นาทีที่แล้วค่ะ” หูผมอื้อไป หมดจนไม่ได้ยินเสียง พยาบาลที่พูดอธิบายเรื่องราว ต่อจากนั้น ถ้าจะถามผมว่าวินาทีนั้นผมรู้สึกเช่นไร ผมก็อธิบายไม่ถูกเหมือนกัน รู้เพียงแต่ว่า น้ำตาถูกผู้ชายไหล ออกมาท่วมใบหน้าของผม ตั้งแต่ได้รับรู้ว่า “เธอจากไปแล้ว” ผมอ่านบันทึกเล่มนี้หลังจากที่ร่างของเธอมาปกิเสร็จเรียบร้อยแล้ว... ผมเพิ่งรู้ว่าเธอรักผม

แต่ทำไมเธอถึงไม่รู้เลยว่า คำพูดที่ผมพร่ำบอกรับเธออยู่บ่อยครั้งว่า “รักกับชอบแตกต่างกัน” มันคือสิ่งที่ผมอยากให้เธอรับรู้ ผู้หญิงคนที่ผมเคยชี้ให้เธอดูคือคนที่ผมชอบ แต่ผู้หญิงคนที่ผมรักคือ “เธอคนนี้” เธอคนที่เข้าใจ และเป็นกำลังใจให้ผมอยู่เสมอ ... เธอจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ทั้งๆที่ยังไม่รู้เลยว่าผมคิดอย่างไรกับเธอ ถ้าผมสามารถขอพรวิเศษใดๆได้ ผมอยากจะขอแววดาคู่นั้น ที่เคยจ้องมองผม ด้วยความรู้สึกที่อยู่เสมอ รอยยิ้มที่เคยมีให้เวลาผมท้อแท้ เสียงหัวเราะที่เคยทำให้โลกทั้งโลกดูสดใส ...ผมอยากจะขอให้เธอกลับคืนมาเธอคือรักครั้งแรกของผม อาจต้องใช้เวลาสักหน่อย ในการทำให้เราต่อจากนี้ จะไม่มีเธออยู่บนโลกใบนี้อีกแล้ว ไม่มีคนที่เข้าใจ และคอยห่วงใยผมตลอดมา แต่ผมรู้เสมอว่า เธอจะคอยจ้องมองผมอยู่ห่างๆ เหมือนอย่างเคย เพราะนั่นคือสิ่งที่เธอเรียกมัน ว่าความสุข และเธอจะรอผมอยู่ ณ ที่แห่งนั้น ตรงดินแดนแห่งความรัก ที่สร้างไว้สำหรับเราเพียงสองคน ...สักวันผมจะไปหาเธอ... กลับให้สายนะครับ...มีน... กลับตาเถอะนะ... แล้วเราก็จะพบกันอาจ เป็นเพียงฝันก็พอใจ กลับตาเถอะนะ...ถึงตัวเราจะแสนไกลห่างกันเพียงไหนก็ไกลเธอ ชีวิตชีวิตเส้นทางไว้ให้เราเจอกันชีวิตทางที่ผกผันให้มันห่างไกล กลับตานานนาน...คิดถึงวันเก่าจะยังมีเราสองคน...กลับตาเถอะนะเธอ.....